

Finta Éva

menetelnek

menetelnek végtelen sorban
 tömörülnek oszlopokban
 Vörös tér, Dózsa György útja
 Don-kanyar, Szerbia pokla
 csak mennek az áldozatévek
 testekben elhurcolt képnek
 vonulnak a sivatag időben
 fagyosban, szenvedően
 összehangoltan és szétperegve
 hangyaseregként földbe temetve
 lövészárkokban, üregekben
 tömegsírba, maguk feledten
 emléke sincsen a létnek
 mikor seregestől pusztul az élet
 géppuskák elé és gépsorokhoz
 apát a fia feloldoz
 menetelnek életidőn és ábrán
 történelmen, mint egykor a bárány
 míg otthonuk hideg és messzi
 de oda kéne visszamenni
 hol asszonyuk, lányuk a férfi
 munkáját, dolgait végzi
 szántani, vetni, aratni
 bárha létük falatnyi
 gyártani harckocsit, bombát
 munkaruhában folyvást
 aludni állva a gépnél
 nappal sem lenni észnél
 mert odakint a világ temetőket
 termel, elvermeli tőled
 szeretteidet, a létet
 feldolgozza búzának, kenyérnek
 megetetik veled a sorsod
 férjed ruháit hordod
 mert háború van, s a béke
 nem talál menedékre
 menetelnek a hangyabrigádok
 belül egy program irányoz
 vakulnak és süketülnek
 álmukban menekülnek
 s elhullanak, ahogy a század
 fejet hajt a halálnak.

Finta Éva
 (1954, Beregszász)
 költő, tanár, Sárospatakon él,
 József Attila-díjas